

Csak az állatok karácsonya?

Valaki, aki sok pénzt adományozott vagyonából, mesélte nekem, hogy nem gazdagsága boldogítja, hanem az a hit, amit Istentől kapott, amikor nagyon mélyre jutott. Nem volt mindig istenhívő. Amikor fiatalon meghalt a társa, nem tudta, merre menjen tovább.

Azon is töprengett, hogy nem érdemes élnie.

De imádkozva kezdte keresni a választ, és megtalálta. Mint a pásztorok és sokan mások is, nem a királyi palotában, a jólétben, hanem ott, ahol nem várta: a bajban. Ott gyógyította ki Jézus. Ezért jött közénk a mennyből, ahol nincs rossz, ide, ahol baj van.

Ezért ismertetőjel az, hogy a Jézus-gyermek a jászolban fekszik, mert nem ott lenne a helye. Meglepő, egyedi ez. Nem szokás ilyen helyre újszülöttet tenni. Állatok tányérjában van az Isten-gyermek! Isten megtestesülése az állatok között történt. Nekik és Jézus földi szüleinek volt legelőbb karácsonyuk. Azoknak, akik bár álmélkodva és hitetlenkedve, de mégis hittek. Ma is többnyire lenézettek, kihasználni valók, mint az állatok, azok, akik egyszerűen csak hisznek Jézusnak.

Az állatok mellett a legalantasabb szolgák, a senkik szoktak aludni. Jézus itt kezdi, a senkik között. Később is ilyen emberek társaságában látjuk. Meg is szólják érte: – szeméteberek barátja vagy! – De hiszen a betegnek kell az orvos! – felelte. Mind betegek vagyunk, ha nem is ismerjük ezt be.

Többnyire a mélyben, bajban talál rá jobban az ember Istenre. Ilyenkor általában komolyabban keressük Istent.

Hol van tehát Ő? Azt mondja: Hirdetek nagy örömet (Lk 2,10). Hirdetek. Vagyis megvan, de lépj egyet, tégy valami szokatlant. Ahogy Isten is tett valami nagyon szokatlant értetted.

Ez a meggyógyult lelki ismerősöm ma boldog. Nem vádolja Istent. Sőt, elhunyt társa hite és szavai kikeltek lelkében és Istenhez segítették. Megkereste, vagyis lépett Jézus felé, és megtalálta a Megváltót. A nagy örömet. A Jézus-örömet.

Adorjáni László
alsóvárosi lelkipásztor

A TARTALOMBÓL

Advent és karácsony

(Írásunk a 4-5. oldalon)

Dupla Káté

(Beszámoló a 7. oldalon)

Harangszentelés Magyarpalatkán

(Cikkünk a 8. oldalon)

Megalakult a kolozsvári IKE

A kolozsvári ifjúsági csoportok körében több éve lappang az a gondolat, miszerint hasznos volna egy-egy kommunikációs hálót létrehozni, ezáltal az ifjúsági csoportok könnyebben értesíthetnék egymást különböző rendezvényekről, segítséget kérhetnének egymástól, valamint közös rendezvények szervezését is segítené. A gondolatról a tetterre való lépést a 2013-as KRIT-tábor jelentette, ahol egy kerekasztal-beszélgetés keretén belül a jelenlévő ifjúsági csoportok képviselői úgy döntöttek, hogy létrehozzák az Egyházmegyei Ifjúsági Szövetséget (IKE). 2014 márciusa óta már részt vettek különböző egyházmegyei szintű tevékenységeken, ahol önkénteskedtek (Páncélcseh – önkéntes nap), társszervezők (Kárpát-medencei imaéjjel) vagy szervezők voltak (Játssz velünk! – ifjúsági játékest).

Idén, október 28-án került sor a belvárosi egyházközség alagsori termében a Kolozsvári Egyházmegyei Ifjúsági Szövetségének alakuló közgyűlésére. A közgyűlés **dr. Bibza Gábor** esperes áhítatával kezdődött. A Mt 5,14 alapján elmondta: a belmissziós szövetségnek a munkája Isten világosságát kell hogy tükrözze. Hegyen épített városnak kell lennie, amely nem rejthető el. **Tussay Szilárd** IKE-programkoordinátor és **Márton Előd** IKE utazótitkár az Ifjúsági Szövetség struktúráját és a közeljövőben sorra kerülő országos programokat ismertették. **Batiz Zsolt**, a belvárosi IKE tagja, az utóbbi

A nosztalgiazás jegyében került megszervezésre november 22-én a XIV. Kolozsvári Ifisek Színjátszó Találkozója, ahol a főszervező és házigazda kolozsmonostori ifi változatos programot ígért nézőknek és előadóknak egyaránt. A négytagú zsűri építő kritikával és sok jó tanáccsal látta el a fellépőket, mintegy biztatva őket az amatőr színjátszás folytatására. A bűvésztrükkökkel, bibliai kvízzel és tombolával fűszerezett együttlétet nosztalgikus gitárest zárta.

2015-ben a közönségdíjat nyert kolozsvár-belvárosi ifi szervezi majd a XV. KISZT-et.

hónapok programjairól számolt be városi szinten. A további tervekről dr. Bibza Gábor esperes és **Gede Csongor** ifjúsági előadó beszélt.

Az alakuló közgyűlés végére maradt a választás. Tíz egyházközség képviseltette magát: Magyarfenes, Kolozsvár-Belváros, Kolozsvár-Alsóváros, Kolozsvár-Hidelve, Kolozsvár-Újalsóváros, Kolozsvár-Kerekdomb, Kolozsvár-Bulgáriatelep, Kolozsvár-Tóvidék, Kolozsvár-Törökvágás és Kolozsmonostor. A képviselők négy tisztségre jelöltek és szavaztak: elnökre, alelnökre, titkára és pénztárosra. Az elnökségnek hivatalból tagja az egyházmegyei ifjúsági előadó. A választások tükrözik, kiknek szavaztak bizalmat az ifi csoportok képviselői az elkövetkezendő három évre. Az eredményhirdetésekor derült ki, milyen felállással indul a csapat: **Batiz Zsolt** elnök (Belváros), **Pauletti Gloria** alelnök (Alsóváros), **Schuller Ingrid** titkár (Kerekdomb), **Kis Tímea Melinda** pénztáros (Újalsóváros) és **Gede Csongor** ifjúsági előadó. Isten áldását kérjük a jövőbeni szolgálatukra!

Batiz Zsolt
egyházmegyei IKE-elnök

Angyalok másképpen

Karácsony táján talán a hangulatért, a szokásokért vagy a szép emlékekért szívesen beszélgetünk az angyalokról. Nem is lehet kihagyni őket, főként a kisgyermekes családokban. Hiszen az angyalnak írjuk-rajzoljuk meg a levelet. Az hozza el a karácsonyfát, a sze-

mélyre szabott ajándékokat, angyali ének meg csendesítő varázsolja hangulatossá napjainkat, estéinket. Eszembe jut nekem is egy gyermekkori emlékem, amikor karácsony estéjén édesapám kézen fogva sétált velem el nagynénémhez, amíg édesanyám angyali minőségében otthon szorgoskodott. Azon a hóval borított estén angyalok röpködését véltem látni a templom körül és a szomszédságában álló házuk környékén. Esti imádságaim záró mondatainál is mindig megjelentek, és a békés elalvás útjára libbentettek át, a rólam gondoskodó szülők által szüntelenül biztosítottak afelől, hogy vigyáznak rám.

Mindannyiunk élményei ezek. Hogyan lehetne a mesének ezt a csodás világot visszalopni emberi lelkeinkbe? Hiszen azt mondják: akiben a gyermeki hitvilág, mesevilág él, az hihetetlenül gazdag. Valóban. Gazdag vagyok én is, ha az életem szép vagy éppen séggel rútnak nevezhető pillanataiban visszhangossá válik mindez. Mert mi történne velem, ha az „angyalélményem” csak mesébe illő történet lenne, s csupán néhány pillanatig tartó érzelmi és esztétikai élmény maradna? Mit tennék akkor, ha nem hinném már ezt az angyalt, ha nem hirdetné vigasz nélküli perceimben az „örömhírt”?

Különleges ajándék, ha beleimádkozták és beleélték szüleink életeinkbe az angyali jelenlétet. Útravaló, amelyhez időről időre mi is visszanyúlhatunk, akár az éhes vándor a tarisznyájában lapuló hamuban sült pogácsájához. Vajon rendelkezünk-e azzal a kulccsal, amely lelkünk ezen élményrétegéhez ma is hozzáférést enged? Keresem-e azokat a különleges perceket,

amikor személyesen ismét átélhetem, hogy a mindenségéből isteni jóság, oltalmazó tekintet vesz körül? Karácsonyi élményeink ellenére jó tudni és hinni: nem csak karácsony táján indul be az angyalexpedíció, és nem csak a karácsonyi csomagosztás, ajándékozás a fő megbízatásuk. Mégiscsak túl kényelmes feladatkör lenne ez egy angyal számára, aki isteni küldetésben van, és emberi életek megmentésén fáradozik. Ha csak úgy karácsony táján kapcsolná be a telefonkészülékét, olvasná el leveleit, és reagálna a hozzá érkező hívásokra. Ha nem lenne állandó készenlétben, mint a mentőorvos vagy akár az ügyeletes.

Mert a jövetelére ösztönösen vagy tudatosan mind várunk. Lehet, nem a gyermeki várakozás izgalmával és örömeivel, hanem sorsunkat döntően befolyásoló, embert felemésztő feszültséggel. Várjuk az angyalt, aki felkavarja a Bethesdának gyógyító erejű vizét. Ez lenne az igazi ajándékcsomag, az életvitamin, ami minden kórházban fekvő ember számára életmentő lehet. Az orvos is ehhez hasonló életvitaminokat ajánl. Mit tegyen akkor csomagjába az angyal? Mit vigyen arra a terepre, amely emberi nyomorúságunknak egyik legnyilvánosabb színtere? Oda, ahol a szenvedés, a kiszolgáltatottság, az örökkévalóság tünő órák, a lelassult ritmusú napok, a legalapvetőbb működő életfunkciókért való csekély öröm váltogatják egymást. Hiszen a jelenléte önmagában az a gyógyító erejű víz, amely után türelmesen vagy türelmetlenül, hitetlenül vagy reménykedve öntudatlanul vágyunk. A kórházban igazából szükség van a két lábon járó angyalokra. Mert röpködő angyalokat azóta sem láttam, de két lábon járóval gyakran találkoztam. Mert a jóságot, odafigyelést megtapasztaló ember – angyali érintésben részesül. A kórházi világ olyan pokol, amelyben nélkülözhetetlen ez az angyali jelenlét. Hála Istennek létezik is. Nem fényes fehér ruhában jelennek meg, hanem egyszerű fehér köntösben, nem rendkívüli, ráció fölötti csodákat tesznek, hanem fájdalmat csillapítanak, gyógyszert osztanak. Jelenlétükkel elviselhetővé teszik a szenvedést, és nemcsak karácsony táján, hanem folyamatosan, egész esztendőben, a legembertelenebb időszakokban is. Mindig ott lesznek, és személyesen megjelennek, amikor várni merjük őket, hogy érezhetővé, átélhetővé válják a jóság.

Balogh Gyöngyi kórházlelkész

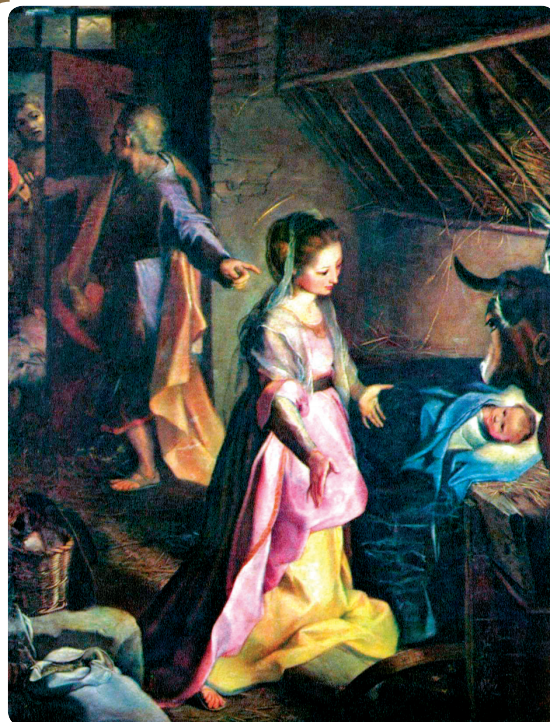
Advent és karácsony: az Úr eljövételének és megérkezésének ünnepköre

Ünnepeink egymásutániségának logikája szerint az egyházi év – melyet meg kell különböztetnünk a polgári évtől – az adventtel kezdődik. A kifejezés a latin „adventus Domini” („az Úr eljövetele”) rövidített változata. Azt a négy úrnapjából álló időszakot jelöli, amely megelőzi a karácsony ünnepét. Hitélet szempontjából ezt a periódust a Krisztus eljövételére tekintő, illetve eljövételéig tartó – sokszor türelmetlen, de reményteljes – várakozás és a bűnbánattól áthatott felkészülés jellemzi. Az adventi korszak két részre tagolódik. Az egyik az ószövetségi advent ideje, amikor a prófétai ígéretek a Megváltó (első) eljövételét jövendölték meg. Ezek teljesedtek be karácsonykor, amikor Jézus Krisztus megszületett Betlehemben. Az adventi korszak második fele áldozócsü-törtökön vette kezdetét, amikor a feltámadott Úr Krisztus azzal az ígérettel ment fel a mennybe, hogy majd visszajön. A keresztyénség ezt a második eljövételt várja, s az Újszövetség apostoli iratai erre vonatkozóan adnak pásztori eligazítást a mindenkori gyülekezeteknek.

Jellemző, hogy miként az egyházi év adventtől adventig tart, úgy keretezi be és határozza meg az ember életét is a várakozás, amely – ahogy az úrvacsora

„Valahol tudjuk, hogy csend nélkül a szavak elveszítik értelmüket, hogy meghallgatás nélkül a beszéd többé nem hat, hogy távolság nélkül a közelség nem tud gyógyítani.”

Henri J. M. Nouwen

Federico Barocci: Születés

szereztetési ígében olvasható – addig megéleendő, „amíg eljövend” (1Kor 11,26) a miérettünk meghalt, feltámadott és mennybe ment Krisztus.

A karácsony ünnepe abban a meggyőződésünkben erősít meg minket, hogy amiképpen az ószövetségi váradalmak Jézus születésével beteljesedtek, úgy a mai váradalmak sem hiábavalóak, mert ugyanazzal a bizonyossággal fogja beteljesíteni az Úr a visszajövetelére vonatkozó ígését is.

A „karácsony” szó eredetét és jelentését Bod Péter a latin „incarnatio” („megtestesülés”) kifejezésre vezet vissza, ami a János evangéliuma „előszavának” közismert – tömörsége ellenére (de inkább éppen emiatt) legtöbbször mondó – kijelentésén alapszik: „Az Ige testté lett és lakozék közöttünk” (Jn 1,14).

Dionysius Exiguus római szerzetes volt az, aki 525-ben hozzávetőleges számításokat végzett

Jézus születése időpontjára vonatkozóan. Az általa megállapított év hamarosan az időszámítás kiindulópontjává lett, s kb. négy évszázad elteltével általánosan elterjedt szokássá vált az a szemléletmód, amely Krisztus születését tekinti a történelem központjának. Úgy, ahogy az adventi várakozás emberi létünknek keretet és tartalmat biztosít, úgy az Igének – a menny és föld metszéspontjában történt – karácsonyi testté válása azt az örök „tájékozási” középpontot adja, melyhez igazodva kell megélnünk hitünket. Bár Jézus születése egyszeri esemény, s a karácsony megünneplése évente ismétlődő szokás, a karácsonyi születés csodájának naponként szükséges végbemenni szívünkben – ahhoz, hogy az advent ne tűnjék oly végeérhetetlennek, mint amilyen rövidnek/végesnek az életünk.

Valami alig észlelhető

„És kihajt egy ág Isai törzséből;
és gyökeréből egy hajtás fakad:
és leszáll reá az Úrnak lelke...”

(Ézs 11,1-2)

Kecskeméthy István fordítása

Ez az ige maradt velem az egész nap során. Szabadításunk valami alig észrevehetőből, valami kicsiny, gyenge és sebezhetőből származik. Isten, a mindenség Teremtője esendőségben, erőtlenségben és rejtettségben érkezik hozzánk.

Ezt az üzenetet nagyon reményteljesnek találok. Valamiképpen mindig hangos és lenyűgöző eseményekre számítok, amelyek engem s másokat is meggyőznek Isten üdvözítő hatalmáról, de újból és újból arra kell rájönnöm, hogy a látványosságok, erőmutatványok és a nagy események a világ megnyilvánulási módjai. Ránk nézve ezekben az a kísértés rejlik, hogy elterelik figyelmünket, és vakokká tesznek ahhoz, hogy észre vegyük a gyökérből fakadó hajtást.

Amikor nincs szemem meglátni Isten jelenlétének apró jeleit – egy kisgyermek mosolyát, a gyermekek gondtalan játszadozását, a barátok által kínált bátorító szavakat és szeretetteljes mozdulatokat –, mindig hajlamos vagyok kétségbeesni.

A betlehemi kisdéd, a názáreti ismeretlen fiatalember, az elutasított igehirdető, a kereszten függő meztelen ember az én teljes figyelmemet kéri. A mi szabadításunk műve egy olyan világ közepette megy végbe, amely továbbra is kiált, üvölt és követeléseivel, ígéreteivel áraszt el bennünket. De az Ígéret a gyökérből fakadó hajtásban rejlik, abban a hajtásban, melyet alig veszünk észre.

Henri J. M. Nouwen

Gerard van Honthorst: *Pásztorok imádása*

Ady Endre

Az Úr érkezése

Mikor elhagytak,
Mikor a lelkem roskadozva vittem,
Csöndesen és váratlanul
Átölelt az Isten.

Nem harsonával,
Hanem jött néma, igaz öleléssel,
Nem jött szép, tüzes nappalon
De háborus éjjel.

És megvakultak
Hiú szemeim. Meghalt ifjuságom,
De őt, a fényest, nagyszerűt,
Mindörökre látom.

„A távolság sosem választ el két igazán törődő szívet, mivelhogy az emlékeink át-hidalják a mérföldeket, és pillanatok alatt egymás mellett termünk. Valahányszor el-szomorodom amiatt, hogy hiányzol, arra emlékeztetem magam, mennyire szerencsés vagyok, hogy egy annyira rendkívüli valakit hiányolok, mint Te.”

Henri J. M. Nouwen

„Az öröm nem csupán megtörténik velünk. Az örömet meg kell választanunk, s ezt a választást naponta kell megtennünk.”

Henri J. M. Nouwen

Tanulj, hogy taníthass!

Beszélgetés Lengyelné dr. Püsök Saroltával, a Kolozsvári Egyházmegye Nőszövetségének alelnökével

A Kolozsvári Református Egyházmegye Nőszövetségének vezetősége munkatársképzőket szervezett az egyházmegye gyülekezeteiben szorgoskodó asszonyoknak. A kezdeményezésről, a szervezésről kérdeztük Lengyelné dr. Püsök Sarolta lelkipásztornőt, az egyházmegye Nőszövetségének egyik alelnökét.

– Hogyan született a nőszövetségi munkatársképző gondolata?

– Az év eleji elnökségi ülésen körvonalazódott annak a terve, hogy a megyében zajló nőszövetségi munkát továbbképzők szervezésével mozdítsuk elő. A gyülekezetekből szeretnénk olyan küldötteknek szervezni, akik a hallottakat és tanultakat tovább tudják adni saját közösségüknek, és tudnak segíteni a szervezői munkában is. Az ilyen találkozók egyúttal jutalmat is jelentenek azoknak, akik eddig is aktívan vettek részt a munkában. **Szóllósi Etelka** elnöknő vállalta a szervezői munkát, és megpályázta az anyagiakat a Kolozsvári Egyházközségek Vagyonközösségénél, **dr. Buzogány Emese** és **dr. Püsök Sarolta** alelnökök pedig vállalták a képzés tartalmának összeállítását és a továbbképző vezetését.

A nőszövetségi munkatársképző két szakaszban zajlott: október 17–18-án Györgyfalván, valamint december 6-án a kolozsvár-tóközi gyülekezetben. Ez utóbbi alkalommal az együttléte a gyülekezetek közös Kárpát-medencei imanapja zárta.

– Milyen százalékban vettek részt a városi és vidéki gyülekezetek küldöttei, illetve a lelkészfeleségek mennyire voltak jelen?

– Hét kolozsvári és három vidéki gyülekezetből érkeztek a küldöttek, de reméljük, a kedvcsináló alkalom után a következő években is sikerül felkínálni ezt a lehetőséget, hogy rendre többen is sorra kerülhessenek. A rendezvényt megtisztelte jelenlétével Borsos Melinda kerületi elnöknő is. A

lelkészfeleségek szervezőként és résztvevőként a jelenlevők egyharmadát képezték, nagyjából olyan arányban, ahogyan a nőszövetségi munka irányításában is részt vállalnak.

– Mennyire lelkészfüggő a nőszövetségi munka?

– A lelkész viszonyulása nagyon meghatározó. Ez hálás munkaterület, ahol a lelkész sok munkatársra talál, és a kezdeményezést, bátorítást tőle várják.

– Van-e valamilyen sajátosan erdélyi tevékenysége a nőszövetségnek?

– A kézműves-foglalkozások között természetesen helyet kapnak a helyi sajátosságok (hímzés, gyöngyfűzés stb.), de egyre csekélyebbek a különbségek a többi európai társszervezethez mérten.

– Hogyan látja a generációk közötti átmenetet a 90-es évek kezdeti lelkesedésétől (amikor újraalakult a nőszövetség) a napjainkig vezető úton?

– Bizakodó vagyok, nagyon sok nő volna nyitott a fiatalabb nemzedékek körében is a nőszövetség irányába. Az újraalakuláskor mindenkit lenyűgözött a visszanyert szabadság, így elég volt folytatni a kényszerzünet előtti működési módot, de a jövő nagy kérdése és az érdeklődők megnyerésének a titka az lesz, miként tudunk a mai nők nyelvén beszélni, igényeiknek, életmódjuknak megfelelően átadni az örök értékeket.

Erdélyi Tünde bodonkúti lelkipásztor

Dupla Káté

Az Istentől és a keresztyén értékektől egyre jobban eltávolodó világban jogosan vetődik fel a kérdés: szükség van-e a hitvallásos nevelésre? Fiataljaink több alkalommal kérdezték, hogy miért kell konfirmálni. Miért kétéves a konfirmációi előkészítő? Miért kell előbb az elsőéves kiskátét, majd a Heidelbergi Kátét megtanulni?

Ezekről és ehhez hasonló kérdésekről szerettünk volna beszélgetni a konfirmációs csoportba járó ifjainkkal és a velük foglalkozó lelkészekkel, gyülekezeti munkásokkal. Ezért 2013 őszén közös találkozóra került sor *Dupla Káté* címmel a Hidelvei Egyházközség templomában. A szervezők ügyességének köszönhetően a találkozó nagy sikere lett. Az akkor és ott jelenlevő ifjak kinyilvánították igényüket az ilyen típusú találkozók rendezésére. Ezt figyelembe véve került sor idén november 15-én a konfirmandusok második találkozására a Törökvágási Egyházközségben, amelyre 114 fiatal és 13 vezető, összesen 127 személy jelentkezett 15 gyülekezetből.

A találkozó **dr. Bibza Gábor** esperes áhítatával kezdődött. Ezt követte **Lengyelne dr. Püsök Sarolta** ér-

dekes: *Miért érdemes tanítani, és hogyan kell tanulni a Heidelbergi Kátét?* c. előadása. Ezt követően jó hangulatban énektanulás és közös éneklés következett, majd az előadáson elhangzottakat kiscsoportokban megbeszéltük. A finom ebéd elfogyasztása után sor került a különböző csoportokban megbeszéltek közös beszámolójára. A beszámolókból tudomást szereztünk arról, hogy a hitvallási fogalmak megértésének és elsajátításának nehézségei ellenére az ifjak továbbra is fontosnak tartják a hitvallásaink és a Szentírás ismeretét. Ezek ismeretének hiánya arra ösztönöz, hogy szorgalmazzuk a családban a Szentírás és a hitvallásaink olvasását. Ennek a kivitelezése bi-

zonyára sok nehézségbe fog ütközni, de nem mondhatunk le róla. A találkozó kiértékelésekor az ifjak megfogalmazták, hogy jól érezték magukat, és a jövőre tekintve ötletekkel szolgáltak az ilyen együttlétek szervezéséhez.

A találkozó végén Farkas László írisztelepi lelkipásztor, egyházmegyei katekétikai előadó rövid áhítatot tartott. Abban a reménységben váltunk el egymástól, hogy jövőre újra találkozunk.

Farkas László
írisztelepi lelkipásztor

Harangszentelés Magyarpalatkán

Az 1650-ből származó, tavaly megrepedt kisharang helyére a gyülekezet közadakozásából új harangot készíttetett, melynek felszentelésére november 9-én került sor

Kató Béla püspök, dr. Bibza Gábor esperes, valamint több, egyházmegyénkben szolgáló lelkipásztor és a helyi gyülekezet jelenlétében. A szeretetvendégséggel egybekötött ünnepi istentiszteleten a palatkai gyermekek verses-énekes bizonyágtétele mellett Cseh Zoltán helybeli lelkipásztor röviden ismertette az egyházközség és a harang történetét.

Emlékezés Dobri Jánosra

A kolozsvár-kerekdombi gyülekezet november 23-án, a vasárnap délelőtti istentisztelet keretében, dr. Dobri Jánosról, a gyülekezet egykori lelkipásztoráról, de ugyanakkor az egykori cserkészvezetőről, teológiai tanárról, sokat szenvedett politikai fogolyról emlékezett meg, aki életével és helytállásával az Isten beszédét hirdette mindnyájunknak. Élete harc volt egyházáért, népéért. Ehhez a harchoz gyűjtött sereget előbb az ifjúsági munkák végzésével, akár mint cserkészvezető, akár mint teológiai tanár, majd mint lelkipásztor a kolozsvár-kerekdombi gyülekezetben.

Többéves fogságának sötétjében éppúgy, mint az egyházépítés nehéz szolgálatában nem fáradt el. Életrajza, valamint a róla való megemlékezések a *Dobri János Emlékfüzetben* találhatóak, amely megvásárolható a Kerekdombi Egyházközségnél.

Dobri András kerekdombi lelkipásztor

Az Egyházmegye Presbiteri Szövetségének nyári-őszi tevékenysége

A nyár folyamán három alkalommal szerveztünk táborozást Kolozson a konfirmandusoknak, melyeken összesen 75 gyermek vett részt, valamint hozzájárultunk a hargitai Erzsébet-tábor szervezéséhez, ahol 150 gyermek egy felejthetetlen hetet tölthetett el. A májusban Magyarfenesen rendezett presbiteri továbbképző konferencia után ősszel Magyarfodorházán és Magyaraszóvaton rendeztünk hasonló találkozókat. Itt Tunyogi Lehel és Ágoston Palkó Attila lelkipásztorok presbiteri szolgálatunkkal kapcsolatos érdekes előadásait hallgattuk meg. Ezekről az alkalmakról presbiterjeink gyakorlati tapasztalatokkal gazdagod-

va, hitben megerősödve tértek haza gyülekezeteikbe, ahol az itt szerzett tudásanyagot kamatoztathatják.

Floriska István presbiteri szövetségi elnök